

פטנט קטן

מה עושים לשואבי לחות

הסגר! הסגר! זה מה שעושים. אוכלוסיית המוצרים במיכלים מתחלקת לשניים. כאלה שאנחנו לא רוצים שייצאו החוצה, וכאלה שאנחנו לא רוצים שהחור צה יכנס אל הבפנים. וישנה גם קבוצת הפרוה: מוצרים ממושמים, שלא יוצאים

קוסמטיקה הפטנט העולמי

החדש למחיקת לק ציפורניים,

ומה שכחו המכרסמים לספר על זה

הפטנט העולמי החדש למחיקת לק ציפורניים, ומה שכחו המכרסמים לספר על זה: ובכן, באמריקה עכשוו זה גל לוהט. הסיודור הזה, מדובר בצינצנת זכוכית שטוחה - כמו זו המכילה קרמים לפר צוף. שאת כל תוכה ממלא ספוג גומי-אוויר. בתוך הספוג ישנו חתך ברוחב של שלושה סנטימטרים.

הספוג מכיל בתוכו נוזל אצטון משורפר, מבושם וצבוע ורוד. על חובבת השער שועים והמישחקים לנעוץ אצבע לתוך החתך הזה שבגומאוויר, ולחחק יפה יפה את הציפורן בתנועות סיבוב ומחיקה, מול כותל הגומאוויר הספוג אצטון. בפירסומות של המעמד המסחרי, ה"סטנד" הזה, שבו קבועות הצינצנות לצינורה ומכירה, ישנו צילום ממנו ניתן להסיק שדי לסבול את האצבע בפנים, ולהוציאה צחה וברה כחלב, ללא שום שאריות לק. במציאות, צריך לטבול את האצבע, להשאיר אותה פסנים למשך שנייה לריכוך ואחר-כך, שלושים שניות

Advertisement for 'Miskir Lak Mivdi' nail polish remover. Includes the text 'מסיר לק מידי!', 'מק, בלא צמר נפץ ולכלוך', and 'מסיר לק גם מצפוניים מלאכותיות'. There are also images of the product bottles.

מסיר הלק החדש שלושת השלבים

לשפוף יפהיפה את הציפורן כנגד כותל הגומאוויר, וגם אז, גם אז פס הלכה בצורת ה-U המקיפה את בסיס הציפורן, אינו יורד. אבל לשם ההגיינות, גם בשיטה הקונבנציונאלית עם צמר גפן, זה לא יורד. הוא מצריך בכל מיקרה טיפול מיוחד עם קיסם.

אחר-כך מוציאים את האצבע הנוטפת אצטון, והיא קופאת לה מעדנות בקור החורפי. מי סבור שלשלושים שניות זה ציף, הריגי לבשר לו שללושים שניות זה חצי דקה שלמה, וחצי דקה זה זמן ארוך מספיק כדי להשתעמם נוראות מטי פול בציפורן אפחה. חוץ מזה זה עולה 450 לירות, שאפתו בעידן של אינפלציה, זה שיקאנו לא נורמאלי.

אבל מי אני שאמליץ לא לקנות את זה? מה פתאום? הוא בכל זאת די פרקטי, העסק. מאחד צמר-גפן ואצטון תחת קורת גג אחת. רק צריך לסגור את המיכסה הרמטי, ולשמוע את העצה הבאה:

כשנגמר האצטון המבושם והצבוע הולכים לחנות צבעים הומרי בניין, אי-פשוטוכרים טרפנטין ונפט לפי משקל בכל מיני בקבוקי חלב וויסקי ריקים. ביפו יש המון כאלה, וגם בתחנה המרכזית בתל-אביב, ליד בניין המישרה. בחנות בשם חוורד. מבקשים יפה אצטון, ובמאה לירות נותנים לך חבית קטנה. זה אותו

הגשמה

עצמית

אחת הרשימות היותר מבודרות בשפה העברית נכתבה עדיירי יוסף לפיר. זהו ציור נוקב וחריף להיבט נוסף של הפמיניזם. אני מסכימה עם הדברים בכל ליב. העסק מצוי חיק עד דמעות, ושם קצת סדר ואיוון בעניינים.

מסתבר, כי האשה הישראלית אינה נהנית משוויון זכויות וכי בתנאים הנר כחיים נמנעת ממנה ההגשמה העצמית. אני חושבת כי בעינינו זו - של ההגשמה העצמית - היא נקודת הכובד במאבקה של האשה להגשמה עצמית. כי בלי הגשמה עצמית, אין כל אפשרות להגשמה עצמית ובאין הגשמה עצמית, כיצד תיתכן הגשמה עצמית?

וכאן הפער התהומי בין מעמדה של האשה בישראל לבין מצבו של הגבר הישראלי. מן הרגע בו הוא קם ב"6.30 בבוקר, הגבר הישראלי אינו חול מלהגשים את עצמו. עצם העבודה, שהוא מתעורר לתוך הבית בו הוא חי, היא כבר חלק מאותו תהליך מבורך של הגשמה עצמית. כאשר הוא נאבק עם בתו על התור לחדר האמבטיה ועם בנו על התור לבית השימוש ואשתו צועקת שלא ישכח להוריד את הפח והקפה שורף את לשונו, כי הוא ממחר לפגישה המיוחלת עם הבוס שלו, והוא נוכר באינו הנאה יבקש הלואה כדי לשלם את החוב האחרון על התנור החדש - כבר מרגע זה מרחף הגבר הישראלי באווירת הנועם שאליה שאגן משהר נעוריו. כך ורק כך הוא תיאר לעצמו תמיד את השכמותיו. מאוויני הפרוי עים ביותר מתגשמים שעה שהוא מרוקן

החוצה מהמיכלים, וגם לא מקבלים השפעות ואורחים מבחוץ, ולא משנה איך תעזוב אותם באחסנה. כמו פירות יבשים, כמו פסוליה.

אבל אותנו מעניין מה עושים נגד המוצרים החברתיים, אלה שמוכרחים להתאחד עם היקום בצורה זו או אחרת, ולחרבן לנו את כל ההשקעה. כמה פעמים רציתם להשתמש בתבלין כלשהו (ביחוד אבקת שום) ובמקום אבקה שמישה מצאתם סלע חלמיש, ותספס את צורת המיכל, ואי אפשר אפילו לסתת אותו, חוץ מלהציפו ימים רבים במים בתיקווה שיימס לגמרי? או מה עשיתם כשבאתם להשתמש במי-חיה, או המסכרה של הסט החגיגי, ומצאתם בפנים אבני ריחיים? או מה עשיתם כשקניתם אצטון שלם, אבל הציו עזב אתכם, בלי שום מיכתב הסבר?

לא עשיתם כלום. חשבתם שזה מאלו הים, כמו החותנת, מה? או זה לא בכל אופן, מרגע זה.

שום לחות לא תיכנס עוד לאן שהיא אינה צריכה לבוא, ושום לחות גם לא תצא כשלא לרצו.

וככה עושים: לוקחים פיסת ניילון (תלוש משקית פח-אשפה למשל) ומניחים אותה על פי המיכל העטון אטימה בפיקוק, על שולי פיסת הניילון ליפול למטה סביב פי הבקבוק, או המיכל, כמו מפת שולחן.

על הניילון הזה, המונח על פי המיכל, יש לפקוק את הפקק, אם הוא מן הסוג המתברג, פשוט מברייגים. הניילון הדקיק לא יפריע בשום אופן למלאכת ההברגה. אם הפקק הוא מן הסוג ה"גנת" קע" בלחץ, כמו פקקי השעם של בקי בוקי היין, או לתקוע על הניילון, ורק להקפיד שיהיו לניילון הנה שוליים די גדולים, שיספיקו לבצבץ החוצה סביב הפקק, כמו חציית בלרינה. גם אחרי שחלק עיקרי ממנו מוכנס לעומק הבקבוק, ביחד עם הפקק.

כמה שהעסק פשוט, ככה הוא ממור. זה פטנט אטימה לא נורמאלי, לגבי כל חומר העטון אטימה, וכל פקק הקוק לעזרה כדי להיות "הרמטי".